

Maisted (FP):

Varmeforsyningsloven har jo ikke været noget problem for fremskridtspartiet, for vi stemte nej til den.

Det, der selvfølgelig i denne sag er betydelig mere interessant, er, at partier, som stemte ja til denne varmforsyningslov, nu ønsker den ændret, på trods af at ministeren siger, der overhovedet ikke er behov for det. Han opfører sig stort set på den måde, som de partier, SF og venstre, der har fremsat henholdsvis dette forslag og det, vi om lidt skal behandle, ønsker det. Men efter min opfattelse oses dette af mistillid til energiministeren.

Det er helt oplagt, at folk ude omkring i kommunerne føler, at energiministeren manipulerer med dem; han fremsætter regnestykker, så de mere eller mindre er tvunget til at gå med til delplaner, og dér, hvor socialdemokratiet har flertal i kommunalbestyrelsen, føler de, at deres interesser er tilsidesat.

Det er jo noget, der siger sig selv, at to partier, som har stemt for varmforsyningsloven, ikke nu kommer med forslag, uden at der er grund til det. Vi har hele tiden haft den opfattelse, at varmforsyningsloven med sine godt 30 bemyndigelser aldrig skulle have været vedtaget, men vi vil selvfølgelig meget gerne gå endnu længere og indføre kommunale folkeafstemninger om problemer af denne art, sådan at vi virkelig kan få decentrale beslutninger.

Birgith Mogensen (CD):

I lov om varmforsyning står der i § 1:

»Lovens formål er at fremme den mest samfundsøkonomiske anvendelse af energi til bygningers opvarmning og forsyning med varmt vand samt at formindske energiforsyningsafhængighed af olie.«

Efter hvilke retningslinjer vælger vi nu og i fremtiden den energiform, som er mest nærliggende og hensigtsmæssig, også økonomisk, et hvilket som helst sted i landet? Dette spørgsmål hverken kan eller skal afgøres af energiministeren alene.

§ 3 i varmforsyningsloven siger da også, at energiministeren skal sørge for, at planlægningen forhandles i samarbejde med regioner, amter og kommunalbestyrelser. Det vil sige, at medbestemmelsesretten er prioriteret ret højt.

SF vil yderligere have medbestemmelsen udvidet i så omfattende en grad, at den enkelte borger direkte kan gøre sin indflydelse gældende i det lokale område, hvor vedkommende er bosat. Tanken er smuk og nærdemokratisk, men i praksis er den nok for romantisk; i hvert fald vil CD ikke være med til at stadfæste ideen som lov.

Naturligvis kan den enkelte borger eller borgergruppe, som har gode varmeplanideer, forsøge at påvirke de folkevalgte, men det må ske gennem de sædvanlige kanaler såsom avisdebatter, mødevirksomhed osv. CD hverken kan eller vil medvirke til de af SF foreslåede ændringer i lov om varmforsyning.

Lone Dybkjær (RV):

Dette forslag har jo som overskrift nærmest øget medbestemmelse, og det påkalder sig derfor normalt stor sympati fra de fleste partier. Vi er da også sympatisk stemt over for hovedhensigten i forslaget, at man skal prøve at sikre nogen medbestemmelse. Spørgsmålet er så bare, hvordan vi får det til at hænge sammen med den varmeplanlov og den rationelle energiudnyttelse, som også er nødvendig, hvis vi skal undgå energispild her i landet. Det er, som jeg har været inde på, en meget delikat balancegang, hvis man skal have borgerne med, samtidig med at man skal have det overordnede system til at fungere.

Den anden side er så, at det naturligvis også er et problem at vælte frygtelig mange bestemmelser ud over den lokale befolkning. Med det mener jeg, at hvis man sender en hvilken som helst detailplanlægning ud til befolkningens afgørelse, er det det samme som at holde magten totalt central. Det er det samme, hvis man sender sager ud til høring til højre og venstre; så vil man også få, hvad svar man vil, og dermed kan man tage præcis de beslutninger, som man i øvrigt selv har lyst til.

Men over for det står naturligvis, at det er ønskeligt at give de medborgere, der har lyst til at deltage også i enkeltbeslutninger, mulighed for at gøre det. Det er vigtigt, fordi det ofte har vist sig, at man derved påkalder en politisk interesse, som i første omgang er konkret, men som senere breder sig mere ud. Igen er der altså tale om en balancegang.

Den tredje balancegang, man kan nævne, er balancegangen ved placeringen af magten